

Въпрос с искане за устен отговор O-000011/2018

до Комисията

Член 128 от Правилника за дейността

Maria Grapini, Olga Sehnalová, Lambert van Nistelrooij, José Inácio Faria, Dieter-Lebrecht Koch, Romana Tomc, Sirpa Pietikäinen, Salvatore Domenico Pogliese, Rosa Estaràs Ferragut, Julia Pitera, Barbara Kudrycka, Michał Boni, Heinz K. Becker, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska, Csaba Sógor, Emil Radev, Marek Plura, Biljana Borzan, Soledad Cabezón Ruiz, Monika Smolková, Janusz Zemke, Karoline Graswander-Hainz, Dietmar Köster, Brando Benifei, Wajid Khan, Michela Giuffrida, Miltiadis Kyrkos, István Ujhelyi, Costas Mavrides, Catherine Stihler, Nicola Danti, Isabella De Monte, Doru-Claudian Frunzulică, Jean-Paul Denanot, Dan Nica, Ioan Mircea Pașcu, Andi Cristea, Emilian Pavel, Julie Ward, Marc Tarabella, Helga Stevens, Jana Žitňanská, Ivo Vajgl, Norica Nicolai, António Marinho e Pinto, Igor Šoltes, Merja Kyllönen, Georgios Epitideios, Zoltán Balczó

Относно: Попечителство за лица с умствени увреждания

В ЕС живеят приблизително 80 милиона лица с увреждания. Много от тях, особено тези с умствени или психосоциални увреждания, са частично или напълно лишени от правоспособност, и в резултат на това са лишени от правото си да живеят самостоятелно и да вземат решения относно живота си. Европейските граждани, които се намират в подобно положение, не могат да избират къде и с кого да живеят, не могат да гласуват или да бъдат кандидати в избори (включително в изборите за Европейски парламент), не могат да сключват граждански брак, нито да подписват трудови договори. Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания, която е ратифицирана от ЕС и почти всички негови държави членки, насърчава подход, основан на правата на човека, и потвърждава, че всички хора с увреждания са носители на права и следва да се ползват на своята правоспособност на равна основа с останалите хора. Този подход към уврежданията има сериозни последици за законодателството относно правоспособността и наложи преминаване от закононото овластяване на други хора да вземат решения от името на хората с увреждания (познато като заместващо вземане на решения) към подпомагане на хората да вземат свои собствени решения (известно като „подпомагано вземане на решения“). Въпреки че почти всички държави – членки на ЕС, са ратифицирали конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания, законодателството във всяка държава членка все още легитимира отказа на правоспособност на основание увреждане, което представлява дискриминация. Въпреки това съществуват ефективни модели на подпомагано вземане на решения, които могат да бъдат доразвити, така че да се предоставя адекватна подкрепа и да се овластят всички хора да правят своя избор и да се ползват с правата си, толкова пълноценно, колкото всеки друг гражданин на ЕС. Усилията на ЕС в тази сфера бяха предмет на преглед от страна на Комитета на ООН за правата на хората с увреждания през 2015 г. Според доклада на Комисията за напредъка на европейската стратегия за хората с увреждания обаче, в ЕС е бил постигнат много малък напредък по въпросите, свързани с правоспособността и правата.

По какъв начин може да бъде подобрена ролята на институциите на ЕС, в рамките на техните правомощия в тази област, за да насърчават по-активно държавите членки да променят законодателството си по отношение на правоспособността? Какви стъпки могат да бъдат предприети от ЕС, за да гарантират, че лицата, лишени от правоспособност, могат да упражняват своите права съгласно европейското законодателство във възможно най-голяма степен, включително право на глас в предстоящите избори за Европейски парламент?

Внесен: 31.1.2018

Предаден: 2.2.2018

Краен срок за отговор: 9.2.2018